

DUMINICA IERTĂRII - Șapte etape ale iertării

Este posibil să iertăm pe toată lumea, pentru toate, într-o singură zi și ce ar trebui să facem dacă nu funcționează?

Parintele Konstantin Kobelev, Parohul Bisericii Maicii Domnului Ocrotitoarea din închisoarea Butyrka din Moscova, discută etapele procesului de acordare a iertării.

Prima etapă: Nu va faceți niciun dușman

Cel mai corect comportament cu dușmanii este să nu ai deloc dușmani. Prima etapă de realizare a păcii cu cei care vă jignesc este de a evita situațiile în care oamenii devin ofensatori. Dușmănia dintre oameni este cel mai adesea cauzată de păcat. De aceea, trebuie să fim atenți la noi înșine, să ne analizăm comportamentul și să nu cădem în emoționalism. Dacă simțiți o creștere a tensiunii în relațiile cu cineva, în acele momente trebuie să încercați să fii mai liniștit, să rămâi tăcut, să fii răbdător și, dacă este posibil, să încerci să faci o pauză de comunicare.

A doua etapă: În cazul unui conflict, nu-l lăsați să devină personal

Dar poate că nu găsiți puterea de a realiza primul pas și izbucnește un conflict. Trebuie remarcat că chiar Domnul Iisus Hristos a avut conflicte cu oamenii. Uneori este imposibil să trăiești pe pământ fără un conflict, păstrându-ți părerile și credințele doar în sufletul tău. Uneori există într-adevăr situații în care trebuie să apărăm deschis adevărul, fără să ne temem să ne confruntăm cu răul.

Dar este necesar să separăm persoana de acțiunile sale și să nu condamnăm persoana, ci acțiunile sale greșite. Condamnați păcatul, dar nu păcătosul. Păcatul în sine nu are nevoie de justificare; este chiar periculos: dacă vom opri judecarea păcatului, am putea pierde înțelegerea limitei dintre adevăr și falsitate.

Nejudecarea persoanei, nu înseamnă că îi permitem în continuare să facă lucruri lipsite de bun simț.

Nejudecarea nu are nimic neobișnuit. În plus, în cazul în care cineva persistă în păcatul său, comunicarea cu el ar trebui întreruptă.

A treia etapă: Încredințați pe cel care va jignește lui Dumnezeu

Atunci conflictul se epuizează și apare o fisură în relațiile voastre cu persoana respectiva - jignirea. Avem o dorință arzătoare de a ne răzbuna, fie pe față, fie în ascuns. În acest stadiu, este mai corect să nu cauți astfel de oportunități, să nu îți susții „dreptatea” - ci să-l încredințezi în totalitate pe vrăjmașul tău în mâinile lui Dumnezeu. Dacă este vrednic de pedeapsă, lăsați-l pe Dumnezeu să-l pedepsească.

Pedeapsa Domnului nu este atât o pedeapsă pentru păcat, cât este o avertizare.

Nu este de mirare că cuvântul „pedeapsă” [în limba rusă] provine din cuvântul „instruire”. [1]

Văzând că noi înșine nu putem să-l corectăm pe vrajmașul nostru, îi putem cere lui Dumnezeu să-l mustre (nu doar prin dureri și chinuri), căci Domnul Însuși va decide ceea ce este mai bun, mai benefic și mai inteligibil pentru el.

A patra etapă: plecați în pace

Există o concepție greșită: dacă relațiile nu au fost restaurate după un conflict, înseamnă că oamenii nu s-au iertat unii pe alții. Dar nu este în totalitate adevărat. Un om nu se poate schimba și nu poate deveni altcineva peste noapte. În același timp nu suntem obligați să continuăm relația cu cineva care ne ofensează. Nu trebuie să ținem minte răul și să-l dușmănim în sinele nostru – dar este necesar să rupem o prietenie sau alte relații strânse, dacă sunt dăunătoare.

De exemplu, în cazul în care un soț își înșeală continuu soția, atunci, aceasta după ce l-a iertat, i se permite să-l părăsească, ca să se salveze de la distrugere.

Nu putem scuza păcatul, căci atunci când se agravează din ce în ce mai mult, ar putea duce la o adevărată tragedie. De exemplu, dacă o soție iartă fără încetare atacurile soțului ei și rămâne cu el, iar acesta nu începe să-și schimbe comportamentul, se ajunge la situația soțul în închisoare, iar soția în mormânt.

Prin urmare, nu este nevoie să continuăm a fi „prieteni” cu cineva care ne ofensează continuu. Iartă și pleacă.

Uneori există situații în parohie, când unii dintre enoriași nu se înțeleg, deși ambii sunt oameni minunați, dar există între ei un fel de neînțelegere ... Deci, ce-i de făcut? Nu întotdeauna poți fi prieten cu toți. Ar fi ideal, dar oamenii nu trăiesc într-un ideal.

În astfel de cazuri, preoții sfătuiesc: Nu încercați să forțați o relație – acordați-vă iertarea unii altora și apoi păstrați o distanță. Nu contează cine are dreptate și a cui e vina. Este mai bine să evitați păcatul în avans decât să vă impuneți unii altora și să fiți ispitiți.

Dar cum putem simți această iertare interioară? Încercați să încredințați pe vrăjmașul vostru, în mâinile lui Dumnezeu. Dar acest lucru nu are în nici un caz legătură cu așteptarea malefică a suferinței umane. Chiar și atunci când simțim totul înăuntrul nostru, înțepenind și rănind, chiar și atunci când nu suntem în stare să-l iertăm personal, ar trebui să cerem iertarea lui Dumnezeu pentru cel care ne-a jignit.

Aceasta este cea mai bună și cea mai înaltă alegere pe calea iertării – atunci când dorim sincer ca Dumnezeu să fie milostiv față de cel care ne-a jignit.

De aceea, în Duminica iertării spunem: „Dumnezeu să te ierte”. Aceasta înseamnă că în viața veșnică, în Împărăția cerească, nădăjduim ca acest om să fie iertat de Dumnezeu.

Etapa a cincea: Dacă furia nu trece, uitați de vrajmașul vostru

Uneori trece timpul și pur și simplu nu putem să uităm durerea și să iertăm pe

vrajmașul nostru. Vrăjmășia noastră a devenit cronică. În acest stadiu, este cel mai corect să încercați să uitați cu sinceritate de dușmanul vostru și să încercați să nu vă gândiți la el.

Imaginați-vă că parcurgeți cu o mașină un drum drept și neted și vă decideți brusc să vă întoarceți. Dacă brusc treceți pe contra sens la viteză maximă, nu numai că nu veți merge în sens invers, dar vă veți distruge mașina. Mai întâi trebuie să frânezi, să oprești, și doar după aceea să întorci și să mergi în direcția opusă.

Aceasta este calea de urmat, de a frâna și de a te opri – și aceasta este calea de la furie și ură la iertare și pace. Trebuie în mod absolut să ne liniștim și chiar să trecem printr-o anumită etapă de indiferență față de vrajmașul nostru.

Abilitatea de a ierta nu ne este dată – trebuie să o dezvoltăm în noi înșine.

Și nu în ultimul rând este abilitatea de a privi această persoană mai larg decât ne-am obișnuit. La urma urmei, atunci când clasificăm pe cineva drept inamic, vedem doar o parte a lui, ceea ce ne irită și ne jignește. Am putea chiar să echivalăm persoana, în toată diversitatea sa, doar cu una din acțiunile sale. Dar oamenii sunt mai complicați decât asta!

Trebuie să înțelegem că răul pe care omul îl face nu reflectă întreaga sa esență.

Iar cea mai importantă abilitate este abilitatea de a vedea ceva bun în toată lumea. La urma urmei, așa ne iartă Dumnezeu – în spatele mulțimii noastre de păcate, el vede un început bun în fiecare.

A șasea etapă: Rugați-vă pentru dușmanii voștri

Următoarea etapă a eliberării de păcatul vrăjmășiei este rugăciunea. Desigur, ea ar trebui să fie prezentă și în toate etapele anterioare. În prima etapă ne rugăm lui Dumnezeu, cerându-I să ne izbavească de rău. Și în timpul conflictului ar fi bine să nu se răspundă irascibil celeilalte persoane, ci cu o rugăciune în inimă.

Cu toate acestea, în etapele anterioare, rugăciunea este un mijloc, dar în acest stadiu, ea devine țel. Rugăciunea pentru oameni, este cel mai mare bine, cel mai important mod în care putem să ne manifestăm iubirea.

De fapt, este greu să ierți cu sinceritate. Trebuie să recunoaștem acest lucru în sinea noastră și să nu ne mai chinuim și să ne torturăm sufletele, cerând de la ele ceea ce este insuportabil.

Dar o rugăciune pentru o persoană, în care îi dorim pace în loc de „nu vreau, nu pot ierta”, stă în posibilitatea noastră.

Nu este necesar să căutați peste tot vechii voștri dușmani pentru a vă „testa” pe voi înșivă dacă ați iertat sau nu. În primul rând, se poate aprinde o veche nemernicie și, în al doilea rând, aceasta poate duce la un păcat și mai grav: mândria. Uită-te la mine – iert pe toată lumea.

Pentru a ne feri de acest lucru, Domnul nu ne-a putut da un dulce sentiment al iertării. Dar trebuie să facem ceea ce suntem capabili: să nu dorim răul și să dorim cu sinceritate iertarea de către Dumnezeu a dușmanului nostru. E suficient

să spui chiar și în gând: „Dumnezeu să te ierte”.

Etapa a șaptea: Întoarceți-vă de la rău și faceți binele

Aceasta poate fi o surpriză, dar un dușman are nevoie de faptele noastre bune chiar mai mult decât de un prieten. Desigur, trebuie să ne ajutăm prietenii, trebuie să îi sprijinim ... dar prietenii noștri ne iubesc. Dacă împrumutăm un lucru celor de la care așteptăm ceva în schimb, despre ce recunoștință poate fi vorba?

A face bine dușmanilor noștri are o mare importanță atât pentru sufletele noastre, cât și pentru relațiile cu vrăjmașul nostru. Un astfel de comportament din partea noastră ar putea servi ca un impuls pentru ca el să se împace cu noi și să ne ierte. La urma urmelor, vrăjmășia este o sabie cu două tăișuri, iar de cealaltă parte este aceeași persoană, aceeași supărare care trebuie vindecată.

Parintele Konstantin Kobelev

<http://orthochristian.com/119809.html>